

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše Ph.D. a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a ve věci

žalobce: **FARMA VĚTEŘOV spol. s r.o.**, IČO: 26901251
sídlem Archlebov 416, 696 33 Archlebov
zastoupený advokátem JUDr. Stanislavem Brhelem
sídlem Masarykovo nám. 123/18, 695 01 Hodonín

proti
žalovanému: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Gorazdova 24, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2022, č. j. SEI-22279/2021/90.221, sp. zn. 6400900420,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Státní energetická inspekce, územní inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) uznal rozhodnutím č. 67202112, ze dne 13. 5. 2022, č. j. SEI-0301/2020-45 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), žalobce vinného ze spáchání přestupku

podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“). Přestupku se dle správního orgánu prvního stupně žalobce dopustil tím, že jako výrobce a prodejce elektřiny ve zdroji „FARMA VĚTEŘOV“ (dále jen „fotovoltaická elektrárna“) v období roku 2019 uplatnil u povinně vykupujícího obchodníka E.G.D. a.s. nárok na podporu pro podporované zdroje energie formou výkupních cen v rozporu s podmínkami stanovenými cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona o cenách v části B) bodu 1.10 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 3/2018, a to z výkonu 0,015075 MW_p instalovaného nad rámec registrovaného a licenci uděleného výkonu 0,20500 MW (při kontrole zjištěn skutečně instalovaný elektrický výkon 0,220075 MW), čímž získal nepřiměřený majetkový prospěch 237 700 Kč (výrok I.). Správní orgán prvního stupně současně uložil žalobci dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách pokutu 237 700 Kč (výrok II.) a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč (výrok III.).

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí o přestupku potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v první řadě uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal jeho odvolací námitky, především rezignoval na zohlednění skutečnosti, že žalobci byla Energetickým regulačním úřadem vydána licence na výrobu elektřiny o instalovaném výkonu 0,205 MW_p, byť požadoval vydání licenci „jen“ pro výkon 0,202 MW_p. Žalobce se o této nesrovnalosti, vyvolané chybným určením součtu fotovoltaických panelů ze strany revizního technika, dozvěděl až při kontrole prováděné správním orgánem prvního stupně. Za administrativní pochybením pak dle žalobce nese odpovědnost i Energetický regulační úřad (dále jen „ERÚ“).
5. Dále žalobce namítá, že se kontinuálně pokoušel správní orgány přesvědčit, že tvrzený majetkový prospěch mu nemohl nikdy reálně vzniknout, neboť maximální výkon fotovoltaické elektrárny je limitován střídači (202 kW), tudíž nelze do distribučních soustav (ani za ideálních podmínek) dodat více elektřiny. Nelze přisvědčit tvrzení žalovaného, že v měsících s méně příznivými osvitovými podmínkami umožňuje vyšší instalovaný výkon přes tuto limitaci dodat do distribuční soustavy více elektrické energie.
6. Žalobce dále namítá, že mu byla uložena pokuta ve výši 10 % z celkového množství dodané elektřiny, kdy správní orgán prvního stupně tuto hodnotu nezjistil a namísto toho vycházel z maximální možné míry, kterou byla fotovoltaická elektrárna schopna dodat. K tomu žalobce dodává, že v roce 2010, kdy byla fotovoltaická elektrárna zbudována, nebylo v relevantních právních normách upraveno, zda se licence vztahuje na počet zbudovaných panelů nebo na kapacitu střídače. Konečně žalobce upozornil, že ze strany odběratele mu nikdy nebylo sděleno, že do distribuční soustavy dodává vyšší množství elektřiny než umožňuje licence. Pro stanovení přesné částky neoprávněného majetkového prospěchu by muselo být provedeno měření skutečně dodané elektřiny do distribuční soustavy dříve, což se nestalo.

7. Žalobce je tak toho názoru, že nebylo v přestupkovém řízení jednoznačně prokázáno, že žalobce přestupek spáchal a že se jeho spácháním v uvedené výši obohatil. Správní orgán prvního stupně nevzal v potaz, že fotovoltaickou elektrárnu zbudovala renomovaná společnost, čímž pádem byl žalobce v dobré víře, že splňuje všechny platné právní předpisy. Správní orgány se dle žalobce nezabývaly mírou společenské škodlivosti spáchaných přestupků a současně nebyla naplněna subjektivní stránka skutkové podstaty přestupku.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, neboť námitky žalobce jsou v podstatě shodné s námitkami odvolacími, s nimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí již dostatečně vypořádal. Nad rámec obsahu napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že předmětem přestupkového řízení nebylo řešení otázky ohledně údajně chybně udělené licence. Žalovaný pouze na okraj poznamenává, že za správnost poskytnutých údajů k žádosti o udělení licence odpovídá podatel žádosti, přičemž je nepochybné, že současně disponuje dostatečnou odbornou způsobilostí pro posouzení, zda licence odpovídá skutečnému instalovanému výkonu fotovoltaické elektrárny. Žalobce mohl případný nesoulad mezi skutečností a udělenou licencí řešit již dříve, například podáním rozkladu dle § 81 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“).
9. Žalovaný dále uvádí, že vliv střídačů na výkon fotovoltaické elektrárny je odlišný v měsících s méně příznivými osvitovými podmínkami (zimní, jarní, podzimní), kdy naopak umožňuje vyšší instalovaný výkon dodat do distribuční soustavy větší množství elektřiny než to odpovídá instalovanému výkonu uvedenému v licenci. Z toho důvodu žalobce z veřejných prostředků získává větší veřejnou podporu, než na jakou má právní nárok.
10. Žalovaný má dále za to, že se vyčíslením nepřiměřeného majetkového prospěchu ze spáchaného přestupku správní orgán prvního stupně zabýval. Vstupními údaji byla přijatá výše podpory, tj. částka skutečně vyplacená povinně vykupujícím subjektem zahrnující vyúčtování záporné ceny dále ponížené o odvod z elektřiny ze slunečního záření (10 %), a uznaná výše podpory správním orgánem prvního stupně, která vychází z poměrné hodnoty výkonu nad rámec licence k celkovému výkonu fotovoltaické elektrárny, tj. 0,220075 MW – 0,205 MW. Ve výsledku tedy žalobce uplatňoval o 18,177 MWh a o částku 237 700,62 Kč vyšší podporu, než na kterou mu náleželo oprávnění. Žalovaný současně uvádí, že jiný způsob stanovení nepřiměřeného majetkového prospěchu nebyl vzhledem k okolnostem možný. K naplnění materiální stránky přestupku došlo již nainstalováním vyššího množství fotovoltaických panelů, než umožňovala licence, což ostatně žalobce sám připustil.
11. Žalobce v replice zopakoval svoji argumentační linii, že kapacity střídačů neumožňovaly, aby fotovoltaická elektrárna dodávala vyšší množství energie než umožňovala licence. K tvrzení žalovaného, že revizní zpráva uváděla skutečný počet fotovoltaických panelů a žalobce měl tedy povědomost o rozporech v licenci, žalobce uvádí, revizní zprávu považoval za dokument, který řešil otázku, zda fotovoltaická elektrárna odpovídala právním předpisům a projektové dokumentaci, tudíž se domníval, neporušuje tedy žádnou právní povinnost. K této otázce žalobce navrhl výslech zástupce společnosti KALA, spol. s r.o., která se může vyjádřit, zda bylo postupováno v souladu s projektovou dokumentací či nikoliv. Konečně žalobce uvedl, že fotovoltaická elektrárna je postavena v lokalitě s velmi příznivými osvitovými podmínkami po většinu roku, nelze proto souhlasit s tvrzením žalovaného, že v České republice jsou osvitové podmínky ve většině roku nepříznivé.

IV. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud přezkoumal, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí Rady, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
13. Podstatu nyní projednávané věci tvoří otázka, zda žalobce porušil cenové předpisy týkající se ceny za elektřinu dodávanou do distribuční sítě ze zdroje fotovoltaické elektrárny FARMA VĚTEŘOV. Mezi účastníky řízení přitom není sporu, že žalobce je oprávněn podnikat v oblasti solární energetiky od 9. 10. 2010 na základě rozhodnutí ERÚ o udělení licence č. 111015860 na výrobu elektřiny o celkovém instalovaném výkonu 0,205 MW.
14. Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí přestupku tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5 tohoto zákona.
15. Podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona č. 458/2000 Sb. o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“) rozhodnutí o udělení licence obsahuje technické podmínky, které je držitel licence při výkonu licencované činnosti povinen dodržovat.
16. Podle § 9 odst. 5 energetického zákona je v případě rozšíření počtu provozoven, změny technických parametrů stávajících provozoven nebo změny rozsahu vymezeného území držitel licence oprávněn zahájit výkon licencované činnosti v těchto provozovnách nebo na vymezeném území dnem právní moci rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence.
17. Podle části B) bodu 1.10 cenového rozhodnutí ERÚ č. 3/2018 - Výkupní ceny a roční zelené bonusy na elektřinu pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření – činila cena za měrnou jednotku 14 530 Kč/MWh bez daně z přidané hodnoty pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření pro zdroj s instalovaným výkonem nad 30 kW a uvedeným do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010.
18. Ze správního spisu vyplynulo, že pracovníci správního orgánu prvního stupně při kontrole fotovoltaické elektrárny dne 11. 5. 2021 zjistili, že fotovoltaická elektrárna se skládá z 969 kusů fotovoltaických panelů, z toho 66 kusů typu Microsol MMO225-G o výkonu 220 W_p, 515 kusů typu Microsol MMO225-G a Solarwatt P210-60 o výkonu 225 W_p, 300 kusů typu Microsol MMO230-G o výkonu 230 W_p a 88 kusů typu MMO235-G o výkonu 235 W_p. Transformaci stejnosměrného napětí a proudu solárních modulů na střídavé zajišťovaly DC/AC měniče SMA 10000TLRP-10 (18 kusů) a SM 20C (1 kus). Veškerý výkon fotovoltaické elektrárny byl vyveden do distribuční soustavy provozované EG.D. a.s. (dříve E.ON Distribuce, a.s.) na základě smlouvy o připojení zařízení č. 700121308000010 ze dne 8. 3. 2010. Pracovníci správního orgánu prvního stupně dále zjistili, že v žalobcem předložené revizní zprávě č. 1-160710 ze dne 13. 7. 2010 je uvedeno, že celkový instalovaný výkon je 205 kW_p a současně má žalobce nainstalováno 19 kusů střídačů o celkovém výkonu 202 kW. Tato kontrolní zjištění žalobce nezpochybnil.
19. Na základě zjištěných skutečností pracovníci správního orgánu prvního stupně postupem, v rámci něhož vynásobili počet panelů jejich výkonem, vypočítali, že celkový instalovaný výkon fotovoltaické elektrárny činí 0,220075 MW_p, což neodpovídá údajům o celkovém instalovaném výkonu na licenci. Žalobce tudíž neměl udělenou licenci na provozování zdroje

fotovoltaické energie o výkonu 0,015075 MW_p (0,20500 MW_p [výkon uvedený v licenci] – 0,220075 MW_p [výkon vypočtený při kontrole]).

20. Žalobce namítá, že v žádosti o udělení licence požadoval povolení pro výrobu elektřiny „pouze“ o výkonu 0,202 MW_p, což však ERÚ nevzal v potaz a licenci udělil na provoz zdroje o výkonu 0,205 MW_p. K tomuto pochybení došlo dle žalobce v důsledku chybného určení součtu výkonu fotovoltaických panelů v revizní zprávě. Za administrativní vadu pak nese odpovědnost ERÚ, který měl být při posuzování žádosti o licenci důslednější. Žalovaný tyto námitky dle žalobce v napadeném rozhodnutí nezohlednil.
21. Předně krajský soud poznamenává, že žalovaný na uvedené námitky na straně 8 napadeného rozhodnutí odpověděl. Dále je třeba žalobce upozornit, že předmětem řízení nebyl přezkum udělení licence ERÚ na výrobu elektřiny, ale vyhodnocení, zda došlo ke spáchání přestupku dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Konečně je třeba uvést, že rozhodnutí o udělení licence dle § 8 energetického zákona bylo vydáno ve správním řízení, tudíž je na něj nutno pohlížet prizmatem presumpce správnosti aktu veřejné moci jako objektivního projevu subjektivního práva dobré víry jeho adresáta, tj. že i vadný správní akt je způsobilý založit příslušné právní účinky, dokud jej správní (případně soudní) orgán pro jeho vady nezmění, případně nezruší (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>). Pokud tedy žalobce tvrdí, že ERÚ při rozhodnutí o udělení licence pochybil, nelze než jej odkázat k podání žádosti o změnu licence dle § 8 energetického zákona. Krajský soud uzavírá, že správní orgány nepochybily, když pro posouzení překročení výkonu fotovoltaické elektrárny vycházely z údajů uvedených v rozhodnutí o udělení licence č. 111015860. Tato žalobní argumentace dle krajského soudu působí velmi nepřesvědčivě i z toho důvodu, že celkový instalovaný výkon fotovoltaické elektrárny, zjištěný správním orgánem prvního stupně (0,220075 MW_p), by přesahoval její výkon tvrzený žalobcem v době udělení licence (0,202 MW_p) o ještě větší míru.
22. Žalovaný pak dospěl k závěru, že žalobce jako prodávající a držitel licence ve své fotovoltaické elektrárně v kontrolovaném období 2019 neoprávněně uplatnil a vyúčtoval výkupní cenu elektřiny i na její část, jež nebyla ve zdroji uvedeném do provozu v souladu s podmínkami cenových rozhodnutí, čímž se získal nepřiměřený majetkový prospěch 237 700 Kč. Správní orgán prvního stupně k hodnotě nepřiměřeného majetkového prospěchu dospěl tak, že nejprve zjistil množství dodané elektřiny do distribuční soustavy za rozhodné období (265,372 MWh), které podělil skutečně zjištěným výkonem fotovoltaické elektrárny (0,220075 MW_p), čímž získal průměrnou roční výrobu jednoho [kW_p] instalovaného výkonu na 1205,82 kWh/kW_p. Následně tuto průměrnou roční výrobu vynásobil výkonem, který přesahoval výkon uvedený v licenci (0,015075 MW_p), čímž zjistil množství elektřiny vyrobené v rozhodném období (18,177 MWh), za nějž žalobce inkasoval podporu ve formě výkupní ceny (14 530 Kč za MWh) bez oprávnění. Žalobce tedy získal majetkový prospěch ve výši 264 111,81 Kč (14 530 x 18,177), po odvodu z elektřiny ze slunečního záření ve výši 10 % (dle § 14 a § 18 zákona č. 165/2012 Sb. o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů) pak ve výši 237 700 Kč.
23. Žalobce odkázal na svoji setrvalou argumentaci, že počet a nominální výkon instalovaných fotovoltaických panelů zjištěný pracovníky správního orgánu prvního stupně nemohl vést k neoprávněnému majetkovému prospěchu, neboť do distribuční soustavy nelze vlivem limitace střídačů (202 kW) dodat větší množství elektřiny. Žalovaný k této námitce uvedl,

že střídače limitují dodávky do distribuční soustavy pouze v ideálních osvitových podmínkách, v ostatních případech umožňuje vyšší instalovaný výkon oproti licenci dodat více elektřiny.

24. Argumentace žalobce je nedůvodná. Úvodem lze přisvědčit obecnému tvrzení žalobce, že kapacita střídačů omezuje na vstupu do distribuční soustavy výkon fotovoltaické elektrárny, v případě žalobce tedy 202 kW. Tato limitace se však ve skutečnosti nikdy nemůže uplatnit, neboť fotovoltaický panel i za ideálních podmínek nemůže dosáhnout maximální účinnosti, což lze prokázat na teoretickém modelu, který předestřel Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 4. 10. 2022, č. j. 16 A 33/2021-95 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na <https://www.nssoud.cz>). V případě, že by střídače pracovaly na plný výkon 202 kW po dobu například 10 hodin denně, za měsíc (30 dnů) na straně střídavé vznikla elektrická energie 60,6 MWh ($0,202 \text{ MW} \times 10 \text{ h} \times 30 \text{ dnů}$). Dle přehledu vykazování a fakturace podpory za rok 2019, uvedeném na straně 5 rozhodnutí o přestupku, dosahovala fotovoltaická elektrárna nejvyššího výkonu v červnu (35,511 MWh), z čehož jasně vyplývá, že výkon fotovoltaické elektrárny nemohl dosáhnout limitace kapacity střídačů. Krajský soud si je vědom toho, že se jedná o teoretický model, kdy ve skutečnosti jsou zapojeny fotovoltaické panely i střídače 24 hodin denně, avšak v nočních hodinách bez slunečního světla nemohou dosahovat prakticky žádného výkonu, a během dne dosahují výkonu v závislosti na světelných podmínkách, avšak uvedený model i tak přesvědčivě dokládá nevyužití maximálního výkonu střídačů. Výkon fotovoltaické elektrárny, instalovaný nad rámec licence, tak představoval výkonovou rezervu a podílel se na výrobě elektřiny, jinými slovy, pokud by žalobce neměl instalován výkon nad rámec licence, nevyrobil by tolik elektřiny, za kterou inkasoval platby od odběratele za garantovanou cenu.
25. Žalobce by si současně měl uvědomit, že otázka, do jaké míry byl využit výkon střídačů není pro projednávanou věc nijak zásadní; podstata totiž spočívá v tom, že žalobce neoprávněně uplatnil požadavek na podporu na vyrobenou elektřinu v rozsahu převyšujícím rámec výkonu stanovený licenci, a nejde tedy o to, kolik elektrické energie reálně vyrobil (mohl vyrobit). Z podmínek licence č. 111015860 jasně plyne, že žalobce byl oprávněn vyrábět a dodávat do distribuční sítě za ceny garantované cenovým rozhodnutím pro rok 2019 energii ze zdroje splňujícího technické parametry ve smyslu energetického zákona o celkovém instalovaném výkonu 0,205 MW, což žalobce nedodržel, neboť bylo v přestupkovém řízení řádně prokázáno, že skutečný výkon fotovoltaické elektrárny byl 0,22075 MW. Žalobce v žalobě ostatně sám uznal, že vybudoval vyšší množství fotovoltaických panelů než umožňovala licence, jako absurdní proto působí jeho námitka, že nebylo dostatečně doloženo spáchání přestupku.
26. Paradoxním se krajskému soudu rovněž jeví i tvrzení žalobce, že mělo být zohledněno, že stavbu fotovoltaické elektrárny provedla renomovaná společnost, což dle žalobce značilo, že její parametry (včetně výkonu) odpovídají právním předpisům. Jak krajský soud znovu opakuje, správními orgány zjištěný výkon fotovoltaické elektrárny byl vyšší než umožňovaly podmínky udělené licence, tudíž pokud za část takto vyrobené elektřiny inkasoval žalobce ceny garantované cenovým rozhodnutím ERÚ, byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Na uvedené nemůže mít vliv, kdo fotovoltaickou elektrárnu zbudoval, protože je nadbytečný i důkazní návrh provedení výsledku zástupce společnosti KALA, spol. s r.o. Uvedené souvisí i s mylným přesvědčením žalobce, že nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku. Krajský soud odkazuje na § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovující objektivní odpovědnost právnické osoby

za spáchaný přestupek, přičemž ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce naplnil důvody pro zproštění odpovědnosti dle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce týkající se nenaplnění materiální stránky přestupku (společenské škodlivosti). K naplnění materiální stránky přestupku, tedy poškození odběratele a v důsledku i veřejných rozpočtů, došlo inkasováním plateb za garantované ceny i za elektřinu, která byla vyrobena nad rámec licence. Na posouzení věci nemá vliv i blíže nerozvedené tvrzení, že v době žádosti o licenci nebylo ze znění právních předpisů jasné, zda se licence vztahuje na počet zbudovaných panelů nebo na kapacitu střídače, neboť jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů, za celkový instalovaný výkon fotovoltaické elektrárny považován součet hodnot instalovaných výkonů jednotlivých solárních panelů (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2018, č. j. 62 Af 85/2016-239).

27. K pokutě uložené za spáchaný přestupek žalobce namítá, že tato pokuta byla uložena ve výši 10 % z celkového množství vyrobené elektřiny do distribuční soustavy, přičemž tato hodnota nebyla řádně zjištěna, protože vycházela z maximální možné míry, kterou fotovoltaická elektrárna byla schopna vyrobit. Toto tvrzení žalobce je naprosto mylné. Správní orgány totiž žalobci uložily pokutu postupem dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, který stanovuje, že pokutu lze uložit mezi jedno až pětinasobkem nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let.
28. Jak krajský soud výše rekapituloval, nepřiměřený majetkový prospěch byl zjištěn jako inkasovaná podpora za část elektřiny vyrobené za rozhodné období výkonem, který přesahoval výkon uvedený v licenci. Správnost tohoto způsobu stanovení nepřiměřeného majetkového prospěchu byl potvrzen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017-41). Správní orgán prvního stupně se zabýval závažností přestupku na základě kritérií obsažených v § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. V důvodech rozhodnutí podrobně vyložil, jaká konkrétní kritéria byla vzata v úvahu, jaký mají vliv na význam deliktu (přitěžující a polehčující okolnosti). Po zohlednění těchto otázek uložil žalobci pokutu za spáchaný přestupek ve výši jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, tedy 237 700 Kč. Žalovaný tento postup potvrdil jako správný a krajský soud se s jeho hodnocením ztotožňuje.

V. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. dubna 2023

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu